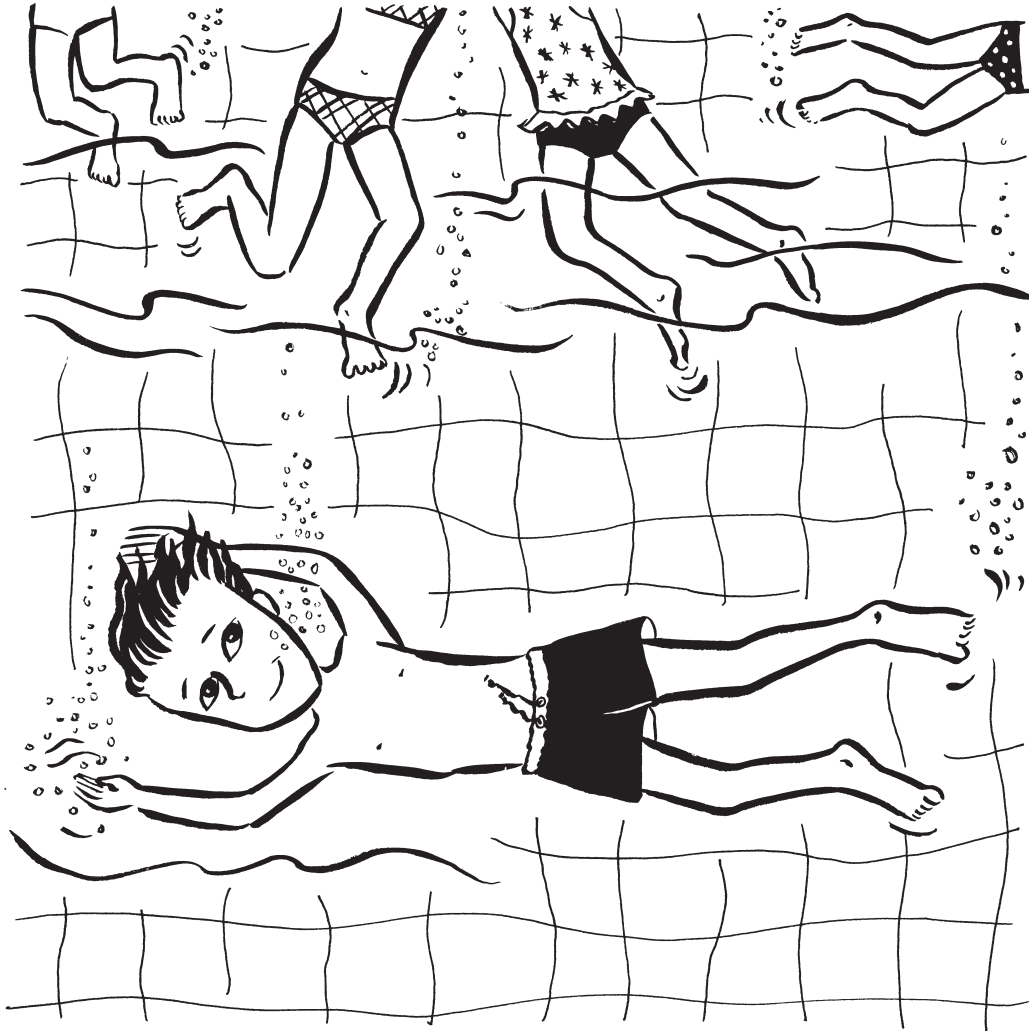

DET AKIN VENTAR PÅ

TEKST: Erna Osland · ILLUSTRASJON: Inger Lise Belsvik

Akin liker å symje.
Bassenget han bruker er djupt.
Djupt og blått.

Akin er flink til å symje.
Han kan dukke under.
Han kan halde pusten lenge.
Han er nesten som ein fisk.

Kvar onsdag er Akin i bassenget.
For da er det fullt av jenter.
Dei er fine og brune.
Som ein flokk kvalar
fer dei gjennom vatnet.

Akin må smile.
Fort dukkar han under.

Han sym djupt i det blå.
Under dei fine jentene.
Heilt nær dei.
Heilt, heilt nær.

Men han kjem aldri borti dei!

Det hender at Akin må puste.
Da stikk han hovudet opp.
– Unnskyld, seier han til jentene.
Dei berre ler.
– Du kom ikkje borti oss, ler dei.

Så kjem dei nærare.
Så dultar dei i han.

Og det er dét Akin ventar på.
Dultinga til dei fine jentene.
Dultingane til jentekvalane.
Det er dultinga deira
han liker så godt.
Den brune dultinga i det blå.